

ка, която винаги имаше хрема, защото живѣше постоянно въ влага. Гледайки внимателно, една вечеръ той съгледа ясно едно око, което блѣстѣше и свѣтѣше прѣзъ дупката на ключалката, и, като се приближи тихо до вратата, издебна слугинката и се спусна къмъ нея прѣди тя да заблѣжи неговото приближаване.

„Ахъ! наистина, не мислѣхъ нѣщо лошо!“ . . . се провикна малката слугиня, като се бранѣше сжщо като нѣкоя голѣма слугиня. „Долу е тѣй мжчително!“

„Искате да кажете, че сте гледали прѣзъ дупката на ключалката, за да намѣритѣ другари за разговоръ?“

„Да, така е“, — отвърна малката слугиня.

Дикъ се замисли малко.

„Е, добръ, влѣзте!“ рече той най-сетнѣ. „Ето, седнете тукъ и азъ ще ви науча да играете на карти.“

„Ахъ! Не смѣя! отвърна малката слугиня.

„Г-ца Селли би ме убила, да знае, че съмъ тука.“

„Имате ли огънь долу?“ рече Дикъ.

„Съвсѣмъ мѣничко“, отвърна слугинката.

„Г-ца Селли не би могла да ме убие, мене, ако би знала, че азъ съмъ долу; за туй азъ ще дойда тамъ“ — рече Дикъ. „Но колко сте мършава! Можете ли да ядете хлѣбъ и месо? Да? Ахъ! Ако бѣхъ знаялъ това? Никога ли не сте вкували бира?“

„Веднѣжъ изпихъ една глѣтка“, рече малката слугиня.

„Виждь ти сега работа!“ — извика г-нъ Свивелеръ. „Не била вкусила никога, зеръ съ една глѣтка не може да се вкуси! Но каква възраст имате?“

„Не зная“.

Г-нъ Свивелеръ опули зачудено очи и изчезна веднага. Той се върна скоро съ едно блюдо хлѣбъ и говеждо месо и съ едно голѣмо гърненце. Слѣдъ туй слѣзе съ своята малка другарка въ кухнята.

„На“, рече Дикъ, като сложи блюдото прѣдъ нея. „Прѣди всичко очистете всичко това и слѣдъ туй ще видите какво ще дойде на редъ.“

Малката слугинка не чака да я поканятъ наново, и лицата тозъ часъ се опраздни.

„Сега“, рече Дикъ, като ѝ подаде гърнен-

цето, „пийте малко отъ това... Ее, добро ли е?“

„Оо! То се знае!“ рече малката слугиня.

Слѣдъ туй г-нъ Свивелеръ самъ пѣ една мжжка глѣтка и се залови да я научи на играта, която тя схвана веднага.

„Това“, рече г-нъ Свивелеръ, като тури двѣ монети отъ по 30 стотинки въ една паничка и оправи сиромашкия свѣщникъ, „това е залогътъ. Ако спечелите играта, ще вземете всичкото. Ако спечеля азъ — азъ ще го взема. За да направя туй по-важно и по-приятно, ще ви наричамъ маркиза. Чувате ли?“

Малката слугинка кимна съ глава удобрително.

„Тогава, маркизо“ . . ., рече Свивелеръ, „да започнемъ“.

Маркизата държеше картитѣ стиснато въ двѣтѣ си ржцѣ, размисли коя да играе, и г-нъ Свивелеръ стана веселъ и любезенъ, както подобаваше въ такова общество. Тѣ играха докато часовникътъ удари 10, което напомни на г-на Свивелера, че той трѣбва да си отиде прѣди г-нъ Сампсонъ и г-ца Селли Бресъ да сж се върнали въ кжщи.